

# Trung Thành Và Tình Yêu

## Contents

|                                                                            |          |
|----------------------------------------------------------------------------|----------|
| <b>Trung Thành Và Tình Yêu</b>                                             | <b>1</b> |
| 1. Chương 1: Trung · Nguyên Do                                             | 1        |
| 2. Chương 2: Trung · Gièm Pha                                              | 3        |
| 3. Chương 3: Trung · Sinh Tử                                               | 5        |
| 4. Chương 4: Trung · Quan Hệ                                               | 7        |
| 5. Chương 5: Trung · Tín Nhiệm                                             | 9        |
| 6. Chương 6: Phiên Ngoại — Cuộc Học Tập Hạnh Phúc Của Bùi An - Phần Thượng | 12       |
| 7. Chương 7: Yêu · Sự Kiện                                                 | 15       |
| 8. Chương 8: Yêu · Tình Ngộ                                                | 16       |
| 9. Chương 9: Yêu · Khủng Hoảng                                             | 18       |
| 10. Chương 10: Yêu · Thề Nguyện                                            | 21       |
| 11. Chương 11: Yêu · Kết Thúc                                              | 24       |
| 12. Chương 12: Phiên Ngoại — Cuộc Học Tập Hạnh Phúc Của Bùi An - Phần Hạ   | 28       |

## Trung Thành Và Tình Yêu

---

### Giới thiệu

Tựa gốc: Trung • Ái ( · ) Thể Loại: Đam mỹ tiểu thuyết, hiện đại, hắc bang, trung khuyến công x nữ vương thụ, truyện

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-thanh-va-tinh-yeu>

### 1. Chương 1: Trung · Nguyên Do

“Tiểu thư Lăng, cô không thể vào.” Gã đàn ông dùng giọng nói nguội lạnh vô tình ngăn cản, không có một chút xiu ga lãng nào.

— gã dĩ nhiên là không cần cái thứ đó, Bùi An gã, chỉ là một vệ sĩ.

Lăng Tử Vân phần hận nhìn gã chăm chăm, khuôn mặt tuyệt mỹ của mình tinh tức khắc đỏ rực.

“Anh sao lại cản tôi! Tôi muốn vào trong!” Đối với cái tảng đá cứng không ăn mềm không chịu trước mặt này, Lăng Tử Vân vừa ảo não vừa không biết phải làm sao.

Tao sớm muộn cũng bảo Tiểu giết mày! Ả độc địa nghĩ.

“Ngài Tiểu đã dặn, bất luận kẻ nào cũng không thể vào trong.” Bùi An lại kiên nhẫn diễn thêm một lần nữa.

“Tôi không phải là bất luận kẻ nào, tôi, tôi là người phụ nữ anh ấy yêu chiều nhất...Nói cho anh biết, anh đừng có mà không biết phân biệt!” Lăng Tử Vân dậm chân, nếu không phải muốn duy trì phong độ thực nữ, cô ta cơ hồ đã muốn xông lên hung hăng nện cho gã đàn ông này một trận.

Bùi An lần này không thèm để ý tới quấy nhiễu của ả nữa, thẳng tắp đứng trong hành lang, kính cẩn không nghe và không thỏa hiệp.

Tây trang màu đen phẳng, thân thể cân xứng bền chắc, thay vì nói gã là vệ sĩ, gã càng giống một tên quân nhân kiên nghị hơn. Bất quá nhiều năm qua sống trong máu lệ của hắc đạo, rốt cục cũng khiến cho gã thiếu mất một phần ngay thẳng, nhiều hơn một ít trầm ổn.

Nhưng mà, ánh mắt cùng tâm của Lăng Tử Vân, chỉ dừng lại nơi cánh cửa cuối cùng dọc theo hành lang thật dài trong, trong cánh cửa phòng ngủ đó, có người đàn ông ả thích nhất.

Kể từ lúc lọt lòng, có trong tay khuôn mặt xinh đẹp người gặp người thích, đã khiến cho cuộc sống của Lăng Tử Vân trở nên thuận buồm xuôi gió, chỉ cần là đàn ông bình thường, từ trước đến giờ đều thiên vị có hơn với ả.

Cho dù là thương nhân hay là nhân vật nổi tiếng, cũng đã từng tiếp xúc với không ít hắc đạo, vệ sĩ, em trai, ai cũng đều đầy mặt thêm thường lấy lòng, toàn là nhún nhường sợ đắc tội với ả.

Ả ta chưa từng bực tức như thế này?

Lăng Tử Vân khề cần rằng, rồi lại bỗng cười yêu mị.

“Anh không cho vào thật sao?”

...

Gã đàn ông im lặng, không quan tâm hơn thua, nước lửa bất xâm.

Được được tốt, rất tốt.

Lăng Tử Vân thầm hận trong lòng, tao hôm nay càng muốn nhìn thấy Tiểu, bằng trình độ yêu chiều của anh ấy với tao, mà cho rằng mày đi theo anh ấy bảy năm là anh ấy sẽ che chở cho mày sao?

Lăng Tử Vân luôn luôn tự tin.

Ả giơ tay lên, đưa tay kéo khóa váy sau lưng xuống.

Bùi An có chút kinh ngạc, sau đó lúng túng quay mặt đi.

Lăng Tử Vân cởi váy trên người xuống, sau đó là nịt vú màu đen khiêu gợi.

Hai hòn thịt trắng sữa đầy đà thoát ra khỏi trói buộc, vội vàng nảy ra, bày ra phong tư ngạo nhân của mình.

Ả đàn bà trần truồng từng bước tới gần.

Bùi An luống cuống lui về phía sau, chặn đường đi của ả.

Hành lang thật ra rất rộng, đại khái chừng hai bước.

Lăng Tử Yên vòng qua bên cạnh gã, gã có chút bối rối nhắm mắt lại, lại vẫn bằng trực giác che trước mặt ả như cũ.

Hai người giằng co, từng bước tiến tới gần cánh cửa lớn khép chặt ở cuối hành lang. Không tới năm phút đồng hồ, Bùi An đã túa ra mồ hôi lạnh.

Không thể nhìn, lại càng không thể đụng, lại phải ngăn cản cô ta, Bùi An cảm thấy chuyện này rất có tính thách thức.

Lần này lại lùi thêm một bước, Bùi An phát giác lưng mình đã chạm tới cửa.

Gã bất đắc dĩ thở dài, thường ngày nhìn cậu Tiểu dung túng Lăng tiểu thư như vậy, nghĩ là ả thì chắc không có việc gì, chính mình cũng nên dừng việc ngăn cản lại đi thôi, chẳng qua là hai chữ hai chữ vũ nhục\* này, sợ là trốn không thoát...

Nhưng mà có liên quan chi? Tất cả của mình, vốn đều là Tiểu cho. Chỉ cần anh ấy muốn, thì có thể lấy lại bất cứ lúc nào, huống chi hôm nay, lại chọc anh ấy tức giận.

Lăng Tử Vân hừ lạnh một tiếng, mặc lại nịt vú, kéo váy lên.

Chắc chắn gã không dám nhìn không dám đụng vào mình.

Vươn tay giật lấy chùm chìa khóa bên hông gã, trừng mắt nhìn gã vệ sĩ đang cười khở cả người cứng ngắc thêm lần nữa.

Bùi An mặc dù nhắm mắt không nhìn thấy, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra Lăng Tử Vân lúc này đang rất phần hận.

Cửa mở ra trong nháy mắt, một mùi hương vô cùng đậm mỹ phả vào mặt.

Tiếng rên rỉ tràn đầy không khở hòa lẫn với vui thích ngừng bật.

Tất cả mọi người choáng váng...

---

\*Nguyên văn là: : Khinh bạc, từ này có rất nhiều nghĩa, tớ bản khoản trước 3 nghĩa là thiếu tôn trọng/vũ nhục/ ti tiện, hạ lưu. Lúc đầu định chọn “thiếu tôn trọng” nhưng để đảm bảo số lượng từ y như miêu tả thì cần rằng chọn “vũ nhục”.

## 2. Chương 2: Trung · Gièm Pha

Trên chiếc giường nằm ở giữa căn phòng rộng rãi có hai người đàn ông.

Hai tay của anh bị còng lên đầu giường, trên cổ tay có những vết bầm máu màu đỏ do giấy dựa. Hai chân bị giơ lên cao cao, mở rộng, gã đàn ông trắng kiện khảm vào bên trong, trên chiếc giường đơn đều là dấu vết bạch trọc, không khó làm cho người ta biết trong này đã diễn ra chuyện gì

Nhưng mà.....Chuyện này thật sự khiến cho người ta khiếp sợ.

Tiểu buồng chân mày nhíu sâu ra, hít sâu, từ từ thở để bình ổn nét ứng hồng trên khuôn mặt.

Giật giật cổ tay, ý bảo gã đàn ông trên người mở ra hộ anh.

Gã ta chậm rãi rời khỏi cơ thể anh, mở còng tay ra.

Bùi An biết gã, là Võ sư quyền anh mới được bổ nhiệm ở sân huấn luyện, vóc người rất tốt, dũng mãnh mà có lực.

Tiểu xoa bóp cổ tay ngồi dậy, nhìn hai kẻ vừa xông vào, vẻ mê man trong con người từ từ biến mất, trở lại nét lạnh lẽo sắc bén thường ngày.

Anh lấy khẩu súng từ dưới gối lên, vững vàng chĩa vào Lăng Tử Vân.

Thân thể Lăng Tử Vân run lên....Ả thẩm hiểu cái mà mình rình được là một bí mật không thể cho ai biết.

Để vương cao nhất trong thế giới bóng tối, anh là người đồng tính, hơn nữa còn là người bị đàn ông áp dưới thân....

Ở nơi này cái thế giới nhược nhục cường thực\* này, vui đùa một tên đàn ông cũng không đáng để được người ta ghé mắt.

Chinh phục được một người đàn ông mới là biểu trưng cho sức mạnh.

\*Nhược nhục cường thực: Yếu (thì là) thịt, mạnh (thì là) ăn

Lăng Tử Vân biết, có rất nhiều đồng tính luyến ái là thuần 0, bọn họ khát vọng bị cắm vào đến sung sướng.

Nhưng tất cả ả đều không thể thấy Tiểu có liên quan gì đến những người đó.

Tiểu là lạnh như vậy, cơ trí, mạnh mẽ mà hoàn mỹ!

Chuyện bê bối như vậy đủ để làm rung chuyển cả đế chế bất ổn mà anh nắm giữ.  
Mà nói không chút khoa trương là thậm chí còn có thể làm rung chuyển lan ra đến cả các đồn điền Đông Á.  
Đây là chuyện không bao giờ được phép.

[Pằng]——

Lăng Tử Vân thậm chí còn chưa kịp quyết định nên cầu xin tha thứ hay chạy trốn.

Súng đã vang lên.

Đang bắn thẳng vào mi tâm\*, chính xác trước sau như một.

Mi tâm là vùng giữa hai lông mày

Chất lỏng đỏ tươi còn có thêm một ít màu trắng ngà bắn tung tóe, một đóa hoa hồng kiều diễm nở rộ trên vách tường tuyết trắng.

[Cùm cụp]

Tiểu giật chột súng thêm một lần nữa, anh quay đầu, nhìn về phía gã đàn ông toàn thân cứng ngắc đứng bên giường.

“Sợ? Muốn chạy trốn sao?” Anh hỏi gã.

Mặt gã tái nhợt, cứng nhắc cười, “Sao, sao có thể...”

Quan hệ của gã và Tiểu, không dài không ngắn đã một năm.

Mặc dù đã sớm biết thân phận phi pháp của người này, nhưng chưa bao giờ thực sự thấy qua cảnh máu chảy đầm đìa thế này.

Gã bất quá chỉ là một kẻ có thể đánh đấm, gặp người đàn ông tuần mỷ không đúc trước mặt ở quầy rượu, anh cho gã quyền thế, cho gã tiền, gã muốn có tất cả.

Điều này khiến cho gã quên đi tất cả, thậm chí còn không thêm để ý tên đàn ông mình hầu hạ là kẻ vô tình, tàn nhẫn, lại mạnh mẽ thế nào.

Gã đột nhiên thấy sợ, tận mắt thấy anh bằng mọi cách dung túng con đàn bà kia, nhưng lại có thể quả quyết nổ súng mà không thêm do dự đến một giây.

Mỹ nhân từng kiều mỷ là thế nay biến thành thi thể lạnh băng, giờ đây gã mới phát hiện tánh mạng của mình không hề được an nhàn như trong tưởng tượng.

Ánh mắt như ưng thường ngày của Tiểu nhìn gã chăm chú, gã rút cục cũng khuất phục cầu xin tha thứ.

“Tiểu... Anh, anh sẽ không cũng muốn giết tôi chứ nhỉ...”

Tiểu nhợt nhạt mỉm cười.

“Chúng ta... Ha ha... Tôi...”

“Anh sợ, thật ra anh muốn chạy trốn.”

Tiểu yên lặng tự thuật, giọng nói không hề mang theo ý chất vấn, lại có thể khiến cho người ta cảm thấy cả người lạnh như băng.

Gã đàn ông bối rối lắc đầu, con người chột co rút nhanh chóng.

Tiếng súng lại vang lên thêm lần nữa.

Trên mặt đất nhiều thêm một cỗ thi thể.

Tiểu quay đầu, nhìn về phía kẻ còn sống duy nhất trong phòng.

—— Bùi An.

### 3. Chương 3: Trung · Sinh Tử

Thân thể anh, không chút khuyết điểm, vẫn ưu nhã hết như một con báo thỏa mãn tản bộ trong rừng rậm sau bữa trưa.

Anh từng bước từng bước đi về phía Bùi An, không chút che dấu nào.

Trong mắt anh, Bùi An là một tên đã chết.

Bùi An đứng nguyên vị trí không nhúc nhích, gã chẳng qua là đang chờ anh bắt đầu.

Trên người Tiểu trải rộng vết sẹo và dấu hôn, lần lượt so le kỳ dị, khắc nghiệt và dịu dàng hài hòa đến lạ.

Bùi An vẫn nghiêng đầu như thế, đang đợi Tiểu đến trước mặt gã.

Họng súng chạm vào đầu gã, cũng chẳng phải kết quả ngoài ý muốn chi, cho nên gã cũng không có chút kinh ngạc nào.

Hoặc là, nội tâm gã thậm chí còn có một chút vui mừng.

Tựa như một tên đã thua thiệt nhiều năm bị chủ nợ nắm trong tay, mặc dù luôn có một chút một ít nhàn nhạt không thôi, nhưng càng bằng phẳng hơn lại càng dễ dàng giải thoát thoải mái.

Gã chính là một kẻ mất hết hy vọng, tất cả của gã đều là do Tiểu cho, vậy nên, theo đạo lý mà nói, tất cả của gã đều là của Tiểu.

Hôm nay, Tiểu muốn thu về, đây là chuyện mà trời đất cũng không thể di dịch được, hoặc có thể nói là cái ân cho mình được sống tạm bợ năm năm, quả thực chính là một cái bố thí hậu nhất mà anh đã dành cho mình.

Họng súng đen ngòm lạnh lạnh mở rộng miệng gã ra.

Tựa như một con mãnh thú háu ăn bị thiêu đốt, chờ đợi những giọt máu tươi ngon ngọt và linh hồn kia làm tế phẩm cho mình.

Bùi An há miệng, cũng không lên tiếng, gã chọn nhắm hai mắt lại.

Tiểu cứu mẹ gã, dù bà chỉ sống thêm được có ba năm.

Nhưng sinh mệnh cho mỗi người đều là thứ tốt đẹp, ba năm này dù là làm vệ sĩ, nhưng thời gian về nhà lại nhiều.

Mặc dù có nguy hiểm hơn một chút, nhưng tiền lương nhận được không hề ít như trước đây.

Ba năm này, mẹ gã cho dù vật lộn trong đau ốm, nhưng bà nở nụ cười cũng nhiều hơn thường ngày.

— mặc dù bị kéo vào hắc đạo, trái ngược hoàn toàn với quãng thời gian đi lính theo đúng với lý tưởng ban đầu của gã khi còn là thiếu niên, nhưng gã phát hiện ra thì ra chuyện này cũng chẳng có gì là không tốt.

Ít nhất, ở cái thế giới bóng tối nhìn như hèn hạ này, so ra còn hơn chán cái thế giới chân thực chói lóa ngoài kia.

So với việc che dấu sự xấu xa, thối nát dưới những cái mặt nạ hào nhoáng, việc này càng khiến gã cảm thấy tự tại hơn.

Cho nên, gã cảm kích Tiểu, cảm kích vô cùng, lấy tư thái gần như là trung thành đến ngu ngốc, vứt bỏ cả cái được gọi là biểu cảm.

Cho nên gã mới vừa rồi...

Thật ra là muốn nói cảm ơn.

Nhẹ nhàng nhếch nhếch khóe miệng, gã lại nghĩ, ở trong mắt Tiểu, hai cái chữ cảm ơn kia thật sự không quá mức quan trọng.

Cho nên gã chẳng qua mới lựa chọn nhắm mắt lại, bình yên đợi cái chết phủ xuống.

Tánh mạng với gã mà nói, đã sớm mất đi toàn bộ ý nghĩa.

Sống mấy năm, công việc làm vệ sĩ yêu cầu bốn phạm kiên định, cần cù chăm chỉ, cần trọng, chỉ hết lòng nghĩ muốn trả lại những khoản nợ mình còn thiếu.

— dù rằng, trong mắt chủ nợ, chút này giống như bụi trong gió, hay viên sỏi đá tầm thường giữa xa mạc, một chút cũng chẳng đáng để nói đến.

Cứ tự giễu nghĩ như vậy, hồn nhiên không để ý đến thời gian trôi qua.

Cho nên, gã nghe thấy giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Tiểu vang lên.

Anh nói: “Mở mắt!”

Bùi An nghe lời, thốt nhiên xông vào chính là đôi mắt dài nhỏ của Tiểu.

Hình thoi xinh đẹp như kèn kèn đại bàng, nơi đó tỏa ra ánh sáng lạnh khốc sắc bén, tựa như quốc vương cao ngạo tàn nhẫn bộ nghệ nhìn thế nhân.

Cứ nhìn thẳng vào mắt nhau như vậy, Bùi An có một loại cảm giác tựa như bị hút vào xoáy nước màu đen sâu thẳm, cái cảm giác bị áp bách mãnh liệt này khiến cho gã cảm thấy như không thở nổi.

Tiểu cười giễu cợt, anh để cho Bùi An tận mắt nhìn thấy, ngón tay nhỏ dài của mình lấy tốc độ thông thả mà tra tấn người khác từ từ trả tiền bo.

Trong mắt người khác, Tiểu giống như một thần chết với tác phong hoàn mỹ, tước đoạt tánh mạng của người khác mà lại như làm ra một tác phẩm nghệ thuật đẹp đẽ, anh còn được mọi người giới thượng lưu ca ngợi đến vinh dự cái hành động nghệ thuật kia.

— nhưng trên thực tế đó chỉ là hành động để anh thỏa mãn cái sở thích ác độc của mình thôi.

Xã hội chính là như vậy, một chuyện giống nhau, nhưng kẻ có địa vị cao bao giờ cũng là kẻ có thể được mặt trời chiếu sáng nhiều hơn.

Anh chẳng qua là đột nhiên muốn thấy bộ dạng thống khổ mới lạ của cái tên đàn ông từ xưa vẫn bày ra bộ dạng nghiêm túc ít nói này.

Gã ta đi theo anh đã năm năm, trên mặt vĩnh viễn là cái loại biểu tình yên bình, bình tĩnh, hoặc có thể là cười nhẹ xã giao, căn bản là không thú vị.

Song thật đáng tiếc, Tiểu lại không có kiên nhẫn.

Súng lục là thứ quá mức quen thuộc với bọn hắn, trước một giây giới hạn cuối cùng kia, Bùi An lại nhắm mắt lại.

Rộng lượng chịu chết, nghiêm nghị hy sinh? Bùi An lớn lên trong thời bình cũng không có cái vĩ đại như vậy.

Nghênh cổ chịu chết mới là hành động trong phạm vi khống chế cử động của gã.

Chẳng qua là, loại tư thế như đang hiến tế như vậy, lại khiến cho Tiểu dâng lên một chút cảm thụ quái dị.

Rất lâu sau, Tiểu đã từng hối hận không chỉ một lần, nếu như lúc đầu cứ quả quyết bắn xuống một phát súng, cảnh tượng óc vỡ toang kia sẽ mang lại khoái cảm sung sướng không thua gì cái cảm giác thỏa mãn sở thích ác độc kia.

Nếu là như vậy, đại khái cũng sẽ không có hiện tại đi.

Song, Tiểu lại chỉ là mỉm cười.

Một tiếng vang trong trẻo ngắn ngủi vang lên, sau đó Bùi An mở mồm mở hai mắt ra.

Khóe miệng Tiểu nhếch ra độ cong càng lớn hơn, cột nhả và bừa bãi.

“Chúc mừng, anh trúng thưởng!” anh quay đầu nhìn về phía Bùi An, nói như vậy.

Không có đạn.

Cây súng lục tùy thân của Tiểu, được cải tạo thành một khẩu súng hai nòng.

Chỉ có ở trong một khoảng thời gian ngắn, bóp cò liên tiếp hai lần mà lực tay lần sau phải lớn hơn lực ban đầu thì mới có thể bắn ra đạn.

Như vậy, cho dù bị cướp súng, kẻ cầm được nó cũng không có khả năng uy hiếp được Tiểu.

#### 4. Chương 4: Trung · Quan Hệ

Sau đó, Tiểu xác nhận lại thân phận Bùi An thêm một lần nữa.

Bùi An bảy năm trước là do Tiểu cứu, nhìn trúng thân thủ của gã.

Ký ước, để cho gã làm vệ sĩ, đồng thời cho gã ít tiền làm phí chữa bệnh cho mẹ gã.

Điều tra về cuộc đời Bùi An, không có bối cảnh cũng không có kẻ thù, thật hợp lí.

Bởi gã biết bí mật, mặc dù Tiểu vẫn không có cách nào xác định Bùi An có lúc nào phản bội mình hay không như trước, nhưng ít ra, Tiểu cũng không tìm ra lý do để Bùi An phản bội anh.

Tiểu thăng chức cho Bùi An, để gã làm vệ sĩ riêng cho mình.

Kỹ thuật bắn súng của gã tốt, là người tỉ mỉ, cũng rất có năng lực, nói vậy, tốt nhất vẫn là nên để gã ở gần để tiện giám sát.

Huống chi gã đi theo Tiểu đã bảy năm, cũng không phải là hoàn toàn không thể tín nhiệm.

Song, mọi chuyển chuyển biến, là ở một lần tiệc rượu sau một năm.

Tiệc rượu như vậy ở thế giới của bọn hắn cũng không hiếm thấy, vô số người đã ra thấy đây là một nơi rất tốt để giao dịch và hoàn thành trò đùa.

Nơi đó tựa như một căn phòng ma quái trong khu trò chơi, trong bóng tối tràn đầy dối trá và lừa phỉnh, còn có cả súng sướng.

—— mà Tiểu, anh vĩnh viễn là diễn viên.

Lúc trở lại, anh uống rượu say.

Cũng không phải là cái loại say không biết trời chằng gì kia....Trạng thái, chỉ là có chút mê mang, có chút choáng váng.

Anh ngồi trên ban công, mở rộng cửa sổ hứng gió đêm.

Trước mặt có sake, tản ra mùi vị ngọt ngào, nhẹ nhàng.

Anh ngồi trên ghế nằm, nhìn xuống từ cái cửa sổ sát đất, toàn bộ cảnh đêm thành phố thu sạch vào trong đáy mắt.

Đây là tòa kiến trúc cao nhất thành thị, nhìn xuống từ nơi này, có loại cảm giác hết như đang đứng trên đám mây bình thường

Thành phố phồn hoa chưa bước vào đêm khuya yên lặng, sáng đèn nên ông nhấp nháy, lối đi bộ rộng rãi và vô số đèn xe tựa như nước chảy, xa xa là bánh xe quay cao chọc trời chậm chậm xoay vòng ở khu vui chơi, tựa hồ rất nhộn nhịp mà phù phiếm.

Tiểu nheo mắt lại, đôi mắt vì hơi rượu mà có thêm ánh nước nhàn nhạt, cảnh vật nơi xa phai mờ, kỳ quái là cái tòa thành thị này lại được trang trí bởi sự xa hoa trụy lạc.

Song phóng mắt nhìn xuống từ nơi cao như vậy, lại khiến cho Tiểu đột nhiên sinh ra một chút cảm giác cô đơn.

Anh nghĩ, mình say thật sao.

Bùi An đi tới, nhẹ nhàng đóng cửa cho anh, cầm một cái chăn lông đi đến trước người anh.

Gã thấy Tiểu hí mắt xuất thần, biết anh không ngủ, liền rón rén đắp chăn lông lên người anh, Tiểu trong giấc ngủ theo bản năng chán ghét cái loại cảm giác có người nhích lại gần này.

Muốn xoay người ra ngoài, lại thấy Tiểu giật tay mình lại.

Cúi đầu nhìn xuống tay, Bùi An cho rằng anh muốn mình giải thích, lại thốt nhiên bị hôn lên môi.

Trong miệng Tiểu có mùi rượu sake, ngọt đến say lòng người.

Tiểu ôm lấy hông gã, nửa người trên của Bùi An nằm trên người anh, hai chân tự nhiên quỳ xuống bên cạnh ghế nằm.

Đây là lần đầu tiên gã hôn đàn ông, không nói ra được cảm giác gì, mềm mại, trơn bóng, mùi vị pha trộn bởi mùi khói và hương rượu.

Cơ thể cũng không cảm thấy kinh tởm, trong lòng hỗn loạn rất nhiều và còn có một chút cảm giác không tự nhiên và quái dị.

Bùi An cũng không phải người đồng tính.

Vừa hôn xong, Tiểu mỉm cười hỏi hân: “Cậu từng với đàn ông chưa?”

Trong mắt anh có ánh nước, lúc mỉm cười thì nheo lại, dịu dàng, tỏa sáng, nhưng Bùi An lại cảm thấy nụ cười kia thoát nhìn rất đau thương.

Gã khẽ cúi đầu, lắc đầu, gã ngay cả cùng với đàn bà cũng rất ít.

Nụ cười của Tiểu càng sâu thêm một ít, anh nâng tay, như có như không xoa xoa Bùi An.

Bùi An có chút lúng túng, cứng nhắc quỳ, không biết làm thế nào cho phải.

“Bùi An, anh có thể cho tôi cái gì? Cho tôi đi, tôi muốn...”

Tiểu nói với gã như vậy, có chút cợt nhả, cũng có chút cô đơn nhàn nhạt.

Bùi An tỉnh ngộ, gã mỉm cười, cười nói: “Tất cả của tôi đều là anh cho, nói cái gì mà có cho hay không, anh cần, thì đều có thể lấy đi bất cứ lúc nào.”

Trong mắt Tiểu khẽ sững sốt, sau đó sờ sờ đầu Bùi An như sờ một con cún.

Bùi An mở điều hòa ra, gió mát quét đến ban công phòng ngủ cũng không nhiều lắm, gã dùng ánh mắt hỏi Tiểu.

Tiểu gạt đầu, có chút miễn cưỡng và lười biếng, gục trên cổ Bùi An.

Bùi An ôm Tiểu lên giường, cởi quần áo ra giúp anh.

Sau đó gã bắt đầu cởi quần áo mình, Tiểu nằm trên giường thưởng thức vóc người đẹp đẽ kia.

Nhưng khi quỳ đến bên giường, Bùi An lại có chút chần chờ.

“Tôi sẽ không...” Bùi An nói.

Tiểu cười khẽ một tiếng, an ủi: “Không sao, giống như thượng đàn bà ấy. Nếu không phải dựa trên tâm lý đặc biệt mâu thuẫn, cậu sẽ phát hiện còn thoải mái hơn so với đàn bà. Cậu...Cậu có thể phản ứng sao?”

Bùi An có chút co quắp, đối mặt với chế nhạo của Tiểu, mặt khẽ đỏ lên.

Gã tự tay sục mình, để cho mình cứng lên, có khoái cảm, khẽ ngẩng đầu lên một chút, nhưng bộ dạng vẫn không có chút tinh thần nào.

Tiểu thở dài, trên mặt có chút buồn bực, anh lấy KY trong ngăn kéo ra ném cho Bùi An, tiện tay tắt luôn đèn.(KY: Gel bôi trơn)

“Đừng nhìn là được, tưởng tượng chút đi, như kiểu mỹ nữ tóc vàng ấy?”

Anh tự cảm thấy cái ví dụ của mình thật buồn cười, tự ngắt trước ngược mình, nói: “Thật đúng là không có nhục cảm.”

Trong bóng tối, anh không thấy rõ vẻ mặt Bùi An, chỉ cảm thấy đằng sau tự nhiên có một vật nóng rực thô cứng xông vào.

“A! ” anh thở nhẹ một tiếng, sau đó cố gắng thở hỗn hển tự thả lỏng bản thân.

Anh nghĩ Bùi An thế nào mà lại cứng rắn như thế.

Chỉ mới vào được phần đầu, Bùi An thật sự không hiểu lắm, gã đã bôi dầu mỡ lên người mình, phải biết là thứ kia cũng không có tác dụng nhiều lắm.

Bùi An bị Tiểu hừ hừ sợ, nhưng không biết tại sao, hình như khi nghe thấy cái âm tiết ngắn ngủi ấy, thằng bé vốn đang ỉu xìu xìu đột nhiên lại tăng sức mạnh, đã có được một chút bộ dạng động dục.

Tiểu cúi đầu mắng câu gì đó, thả lỏng ra một chút, rồi dùng hai chân ôm lấy Bùi An, tự đưa mình về phía sau.

Bùi An nhấn nạy, phối hợp với Tiểu, đẩy bản thân về phía trước một xú.

Cho đến khi vào được hoàn toàn, Tiểu thở dốc nói, “Tốt lắm, đã có thể.”

Lúc này trán Bùi An đã đầm mồ hôi, lý trí vỡ mất.

Dục hỏa ở trong người bay tán loạn, nghe anh nói như thế, gã rốt cục không nhẫn nại nữa.

Thả lỏng mình, đụng mạnh nhau tàn nhẫn, gã nhanh chóng lần lượt rong ruổi trong cái dưng đạo còn nóng rực ẩm áp hơn cả phụ nữ.

Trong phòng tiếng gã thở dốc ồ ồ, và cả tiếng nhẹ nhàng rên rỉ của Tiểu lần lượt luân phiên.

Trong bóng tối, Bùi An cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng tâm trí chớp động tới lui, tới nơi mềm mại thì thoáng ần xuống, hai má Tiểu đỏ ửng, bộ dạng mị nhân như tở.

## 5. Chương 5: Trung · Tín Nhiệm

Sáng sớm ngày thứ hai, Tiểu tỉnh lại đích xác, đã là tám giờ.

Sáng sớm, giác quan trên cơ thể đặc biệt nhạy cảm, anh phát giác mình đang co rúc trong một vòng tay ẩm áp.

Tóc vương trên lồng ngực, gối lên cánh tay vững chắc, chân cùng chân lần lượt dây dưa chung một chỗ.

Tiểu mở mắt, trong ánh mắt tràn đầy sự lạnh lẽo mà nhất quán.

Mà giờ khắc này, trong lòng anh, cũng không bình tĩnh như đang thể hiện ra ngoài mặt.

Đột nhiên thấy lạ lẫm, còn có thêm chút hồi hộp.

Anh ngồi dậy, nhìn về phía Bùi An, Bùi An đã sớm tỉnh, gã vẫn tròn mắt nhìn ngắm khuôn mặt đang ngủ của Tiểu, Tiểu đứng dậy không chút do dự, khiến cho Bùi An mơ hồ hiểu ra cái gì đó.

Gã chống người đứng dậy, muốn xuống giường, nhưng máu còn chưa thông, khiến nửa người tê rần.

Gã lặn xuống giường, chập vật ngã trên mặt đất, miễn cưỡng dùng một cánh tay chống đỡ cơ thể, cố gắng duy trì tư thế quỳ.

Dưới đầu gối tuy là thảm mềm mại, nhưng vẫn khiến gã đau đớn, gã cười khổ.

Đầu giường của cái giường rộng rãi đặt sát vách tường, vốn là nơi hai người ngủ say.

Nửa thân thể Tiểu lộ ra ngoài, cái mền mỏng chảy xuống, da thịt tỉ mỉ chẳng chịt loang lổ những dấu hôn kiêu diễm màu đỏ thẫm dày đặc, dâm mỹ mà liêu nhân.

Quang cảnh như vậy, cũng không khiến anh lộ ra vẻ mảnh mai.

Anh dùng tay trái quấn quanh cổ Bùi An, thật chặt cái nơi yếu đuối và khó phục hồi nhất mà Bùi An hay bảo, anh ép gã vào tường.

Làn da trần của Bùi An tiếp xúc với vách tường lạnh băng, khí lạnh nháy mắt thấu xương, khiến cho lòng anh từ từ mất đi độ ấm.

Tay phải Tiểu chui xuống dưới gối, lấy ra một khẩu súng lục nòng nhỏ, là khẩu súng tùy thân của anh.

Tiểu chăm chú nhìn mặt gã, rồi mở chốt an toàn, Tiểu cứ thế nhét khẩu súng vào trong miệng Bùi An.

Anh dùng khẩu súng dài nhỏ lạnh như băng đùa giỡn đầu lưỡi Bùi An, như là đang suy đoán điều gì đó.

Bùi An sau khi nhắm mắt, hung khí càn quấy trong miệng tỏa mùi rỉ sắt ra khắp nơi, trên mặt có ít mùi giống mùi tanh mặn của máu, hay là trong miệng gã thật sự đã chảy máu, gã không cách nào phân biệt được.

Gã chỉ cảm thấy như có một bức tường đá dày cộm nặng nề màu xám tro ngăn trở giữa hai người, bản chất như là áp bách mạnh mẽ hay tuyệt vọng, tựa hồ ngay cả không khí cũng bị chèn ép.

Bắt đầu từ khi nào, từ lần tha chết duy nhất đó sao?

Bùi An cảm thấy có một loại cảm giác gì đó từ từ chảy vào tim, làm ướt cả một mảnh hồn khô cằn.

Từng là một kẻ lạnh lùng, kiên định, chỉ biết làm tròn bổn phận, nhưng cũng mờ mịt như một cái xác không hồn.

Bắt đầu từ khi nào, thay đổi một chút xíu, trở nên khao khát được sống.

Có lẽ lúc này gã không rõ, trải qua lần khác lạ này, nhưng gã hiểu, cũng chẳng khác trước gì đâu.

Gã có thói quen nhìn Tiểu chăm chú, nhìn hình bóng cao ngất ngạo ngễ của anh.

Gã có thói quen lúc nào cũng làm bạn với Tiểu, thưởng thức cái cổ tay linh hoạt và lãnh khốc của anh, và cả cái tác phong quả quyết ngoan lệ.

Lãnh khốc: lãnh đạm và khốc liệt

Cái cặp mắt như đại bàng bình thường bề ngoài chói mắt đến độ khiến cho người ta chỉ có thể đứng dưới ngược nhìn lên, nhưng thỉnh thoảng lại toát ra sự cô đơn khiến người ta nhìn thấy thôi đã đau lòng.

Bùi An bắt đầu lưu luyến, lưu luyến cái thế giới này, lưu luyến cái cuộc sống mỗi ngày trôi qua đơn điệu nhưng không thể chán này.

Cho dù là cái thế giới bóng tối hèn hạ, tràn ngập máu tanh, thế nhưng vẫn khiến cho gã lưu luyến như xưa.

Gã không muốn chết.

Bạn nhìn thử xem, Bùi An gã thân thủ không kém, kỹ năng bắn súng cũng tốt. Khi tất yếu cần xông ra, một thân thô da dày thịt này xông ra chặn đao ngắn súng cũng không có vấn đề gì.

Hướng chi, tâm trí gã rất rõ ràng, đầy đủ thông minh. mặc dù phạm phải sai lầm nhỏ là không thể tránh khỏi nhưng gã chưa từng phạm vào sai lầm nào lớn cả.

Gã cẩn thận chu đáo, mọi thứ sinh hoạt hàng ngày của gã đều ngay ngắn, rõ ràng, sợ nhất là trên giường rất dửng dăng nghe lời, tuyệt đối có thể thỏa mãn Tiểu.

Huống chi, gã biết bí mật, mà bí mật, luôn càng ít người hay thì càng tốt.

Cứ thế, là vật đa chức năng lại ít nguy hiểm, như thế, vẫn chưa đủ sao....

Chưa đủ cũng không sao, chỉ cần là hy vọng của Tiểu, gã sẽ liều mạng hoàn thành...

Bùi An có chút thất thần, gã tự giễu cười khổ.

Trong lòng có chút ngóng trông nho nhỏ, lý trí phân tích như thế, hẳn Tiểu cũng có thể nghỉ lại như trước đi...

Tiểu rút nòng súng ra, kéo theo một sợi chỉ bạc.

Bùi An khẽ nhếch miệng, nước miếng lưu lại theo khóe miệng.

Đau đớn như kim châm ở lòng bàn chân và đầu gối không biết đã tiêu sạch từ lúc nào, vách tường lạnh băng tựa hồ cũng ấm lên.

Bùi An cúi đầu, khóe miệng không tự chủ nhếch lên một độ cong nho nhỏ.

Tiểu thở dài, xuống giường đi vào phòng tắm.

Bùi An giặt mình, nhìn sững sờ, khẩu súng tùy thân cứ tùy tiện ném trên cái đệm giường tuyết trắng như vậy, màu đen ưu nhã của khẩu súng chợt trở nên chói mắt, đâm vào hai mắt hơi ươn ướt át của Bùi An.

Thật sự, đã tín nhiệm...

Gã dùng tay che mặt, nháy mắt một chút một chút...

Cách đó không xa, mơ hồ có tiếng Tiểu thấp giọng mắng.

Gã có chút lo sợ không yên đi tới nhìn Tiểu, Tiểu cau mày tức giận chế giễu mắng, “Bùi An, cậu lo mà học thêm đi!”

—— hóc mắt đỏ, mà mặt Bùi An lại càng đỏ hơn.

Tiểu sớm đã biết tâm ý của Bùi An, một năm này sớm chiều ở chung, đủ để cho anh khám phá bất cứ âm mưu bí mật gì.

Anh vốn là một kẻ lạnh như băng hiểu rõ sự hèn hạ xấu xí của thể nhân, lòng ngập tràn dục vọng, nhưng lại chưa từng thử đối mặt với chính mình.

Một mình trụ trong thế giới bóng tối, Tiểu đã sớm quen với cô đơn và mất mát.

Khả năng yêu, sớm đã bị quên lãng, vô luận là cho đi hay là tiếp nhận.

Thứ như vậy, anh chưa từng mang cho ai, cũng chưa từng cảm nhận được từ bất cứ ai.

Anh không rõ tại sao mình tự nhiên lại như quỷ ám, lựa chọn tên đàn ông này, từ khi anh yêu cầu gã ôm mình trong nháy mắt đó.

Có lẽ là một chén trà xanh, một chén súp, một chiếc áo khoác, một cái khăn giấy, một chiếc mền mỏng ấm áp.

Tiểu thật khó có thể tin được, trên thế giới này sao lại có một người như thế —— vô tư, không chút sở cầu kính dâng tất cả của bản thân.

Ở nơi này cái thế giới bóng đêm ngập tràn sự hèn hạ này, Tiểu nhận được từ Bùi An cái cảm giác giống như người nhà.

Bắt đầu từ khi nào, đã có thể hoàn toàn tin tưởng, không cần lo lắng bị phản bội, không cần băn khoăn bất cứ cái gì khác.

Rõ ràng là một tên đàn ông bình thường, lại chấp nhận mệnh lệnh đi ôm một tên đàn ông khác có cấu tạo thân thể giống hệt mình.

Tiểu chưa từng có nghĩ tới, trong khi mình còn giữ được tánh mạng lại có một người đàn ông như thế xuất hiện.

Chỉ cần mình muốn, người kia sẽ dốc sức mà làm, còn trung thành hơn so với con chó Ngao Tây Tạng mà cả thế giới ca tụng là thứ trung thành nhất.

—— đây là yêu sao? ——

Tiểu không biết.

Chẳng qua là, muốn thử một chút thôi, cái rét lạnh khi ngủ một mình, anh không muốn tiếp tục cảm nhận nữa.

## 6. Chương 6: Phiên Ngoại — Cuộc Học Tập Hạnh Phúc Của Bùi An - Phần Thượng

TV trong phòng rất lớn, rõ ràng nó đương nhiên chính là loại xịn nhất.

Hình dáng hiện đại, âm thanh cực lớn, lấy địa vị của Tiểu mà nói, món đồ chơi này sợ rằng cũng chỉ là một vật vô giá trị.

Nhà thiết kế vất não ra suy nghĩ, thiết kế ra vị trí thích hợp nhất, như là làm sao cho các hình ảnh như thật có thể tràn đầy khắp từng góc nhỏ của căn phòng, ngồi đâu cũng có thể cảm nhận được âm thanh rung động lòng người.

Vậy mà cái này với Bùi An, không thể nghi ngờ chính là một chuyện cực kỳ khổ sở.

Chỉ thấy trên màn ảnh hiện ra hình ảnh hai cơ thể dây dưa cùng một chỗ.

Tinh khí to lớn của đàn ông hệt như tràn ngập khắp bề mặt các vách tường. Vật thể thô đen lóng lánh ánh nước, rút cắm tới tới lui lui trong huyết sau của cậu bé dưới thân.

Cậu bé phát ra tiếng kêu hừ vừa thống khổ vừa vui thích, Bùi An bị âm hưởng phóng đại bên tai, khiến cho gã cảm thấy dạ dày mình lật khuấy từng đợt.

Không sai, Bùi An gã cảm thấy ghê tởm!

Tinh khí tráng kiện của đàn ông làm gã cảm thấy xấu xí vô cùng, vẻ mặt thống khổ của cậu bé trong mắt gã chính là giấy dựa nhe răng toét miệng, mà cái tiếng kia, lặp đi lặp lại, thách thức lòng kiên nhẫn khiến gã không chịu nổi nữa, nói đơn giản là hệt như táo bón!

Tiểu khoác áo choàng tắm đi ra, liền thấy dáng vẻ vừa khổ sở vừa ghê tởm của Bùi An, hai tròng mắt đang hòa cùng sương mù lạnh xuống.

Anh ngồi xuống bên cạnh Bùi An, cầm điều khiển TV lên tắt TV.

Bùi An quay đầu, nhìn Tiểu, cúi đầu nhỏ giọng nói, “Anh không thấy ghê tởm hả?”

Tiểu cười lạnh, châm chọc nói: “Không ghê tởm? Tôi không giống đàn ông hay là thiếu thứ gì hay sao? Cậu dám nói tôi ghê tởm đúng không!”

Bùi An cuống quýt lắc đầu, trong lúc không đề phòng lại bị Tiểu nắm tóc giật lên.

Da đầu bị kéo sinh đau, Tiểu bức bách nhìn Bùi An, gần từng chữ từng chữ hỏi: “Ghê? Tởm? Không!?”

Bùi An ngưỡng đầu, trong cổ họng nặn ra một tiếng khó khăn, “Không.....”

Lời chưa nói hết, đầu đã bị mạnh mẽ đè xuống.

Hạ thể của Tiểu nằm cách mặt gã chưa tới một tấc, mềm nhũn rúc vào một chỗ, màu hồng nộn nộn, chớp mũi chạm tới bộ lông màu đen, có chút ngứa ngứa.

Bùi An chỉ cảm thấy nóng ran lên một trận, gã nuốt xuống một ngụm nước miếng, không chút do dự, há mồm ngáp lấy vật nhỏ đang dần đứng lên kia.

Hô hấp của Tiểu dừng lại một chút, anh một lần nữa mạnh mẽ nắm tóc Bùi An giật lên, lạnh lùng nhìn gã.

Bùi An hơi nghiêng mặt sang một bên, trên mặt dâng lên một tia đỏ ửng.

Làn da gã cũng chẳng phải rất trắng mịn, mà có chút rám nắng, giờ khắc này nó lại khoác lên mình màu ửng hồng có chút ngậy ngậy, biến thành một loại phong tình khác biệt.

—— Hấp dẫn trí mạng.

Tiểu nhìn một hồi, rồi không tự chủ buông lỏng tay ra.

Bùi An lại một lần nữa cúi người liếm dương vật anh, dùng đầu lưỡi liếm từng nếp gấp, nhớ lại kinh nghiệm tự xử của mình trước đây, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng với đến cái nơi nhạy cảm nhất của đàn ông, nặng nề liếm.

Tiểu có điều duy nghĩ nhìn gã, tay luồn vào tóc gã.

Bùi An đột nhiên cảm thấy mình có chút biến thái, bởi gã phát giác mình hình như rất thích chuyện này.

Hệt như gã cảm thấy mình hình như thích hôn quỳ lay cơ thể Tiểu, đặt cái thứ tượng trưng cho giống nòi của Tiểu vào trong miệng mình, cảm thụ nó nảy lên, đó chính là sức sống của sinh mệnh anh.

—— Như thể một tín đồ thành kín hôn chân giáo sĩ cũng cho rằng đó là một vinh hạnh chí cao.

Gã vì ý nghĩ của mình mà cảm thấy đỏ mặt tim đập.

Tiểu đang vuốt ve mái tóc có chút cứng rắn của gã, ngẫu nhiên lại nhận ra dưới mái tóc đen hiện ra hai thứ màu đỏ thẫm.

Vén tóc ra, lỗ tai hồng hồng của Bùi An lộ ra, Tiểu cười khế, đùa bỡn ráy tai nho nhỏ của gã.

Bùi An tranh đua cùng Tiểu, rốt cục quá mức non nớt hơn, rồi sau đó làn da nhạy cảm bị nhẹ nhàng sờ qua, cơ thể không không chế nổi run lên một cái.

Tiểu “A” một tiếng cười lên, kéo áo choàng tắm của Bùi An ra.

Cái thứ của Bùi An đang đứng dậy, trong mắt phát ra ánh sáng động tình chớp động mà mê ly, gã gập chân mình lại, tựa đầu vào háng người ta.

Mặc dù mới vừa rồi thấy ghê tởm, nhưng thứ nên học gã ngược lại vẫn nghiêm túc ghi nhớ.

Nhớ tới sự lỗ mãng do lần đầu của mình một tuần trước, chắc là đau đến anh rồi, trong lòng áy náy.

Tiểu vừa tắm, cơ thể sạch sẽ, còn có cả mùi hương thoang thoảng của sữa tắm.

Bùi An đưa đầu lưỡi vào, dùng nước miếng liếm sạch nơi đó.

Tiểu vừa tắm xong, nên rất sạch sẽ, nơi đó cũng chẳng hề khô khốc hay căng thẳng, ngược lại, rất mềm mại và ôn thuận.

Bùi An nâng đầu lên gật gật, thấy nơi đó, có màu hồng nhàn nhạt nộn nộn, đang co rút lại hết như đang khấn cầu, cái dáng vẻ ngộ nhuệ ấy, khiến cho lòng Bùi An rất khó chịu.

Nhận được ánh mắt đưa qua của Bùi An đã im lặng từ lâu, Tiểu xoay người lại, từ tư thế nửa quỳ biến thành nằm ngửa, nhìn trần nhà thờ dài một hơi thật sâu.

Bùi An biết anh suy nghĩ gì, vì thế nên cúi người xuống, nói, “Anh còn giận không?”

Tiểu đảo đảo tròn mắt, nhẹ nhàng lắc đầu.

Bùi An lộ ra vẻ vui sướng, “Tôi thích, anh đừng tức giận.”

Tiểu kinh ngạc trong nháy mắt, rồi vịn đầu gã xuống hôn lên, anh chẳng qua là dùng môi miệng vuốt ve cái nơi mềm mại giống hệt mình của Bùi An.

Bùi An hiểu ý, chủ động duỗi đầu lưỡi qua, hai người cùng dây dưa cùng một chỗ.

Rất lâu sau, Tiểu hơi thở dồn dập buồng Bùi An đã sớm thở hổn hển ra, “Anh thật biến thái.” Anh ta nói.

Bùi An gật đầu một cái, động dậy cơ thể, để cho cái thứ đã sớm căng đầy xanh tím của mình dời khỏi bụng anh, tránh khỏi những ma sát rất nhỏ của những thứ kia, ở trước mặt Tiểu, gã không dám tự phụ về lực kiên nhẫn của mình.

“Nhưng tôi cũng thích...” Tiểu nói tiếp.

Bùi An vẫn im lặng như thường lệ, gã cúi người xuống liếm cái nơi cứng rắn y hệt mình của Tiểu, nó đẹp mắt hơn so với mình rất nhiều, cũng không trắng kiện, rất thẳng, rất đẹp, gã muốn.

Thật ra Bùi An cũng có chút tâm tư xấu, gã nhìn như đang hoàn thành nhiệm vụ, thực ra lại muốn hết sức kích bác Tiểu, gã khát vọng muốn nghe giọng nói và nhìn tư thái của Tiểu do tình dục khó nhịn mà lệnh cho gã vào, điều này khiến cho gã cảm thấy thỏa mãn mà trước đây chưa từng thấy qua.

Cuối cùng, Bùi An yên lặng kiên trì được như nguyện, Tiểu mở hai chân mình ra, ngưỡng cái cổ mảnh khảnh của mình lên.

“Cho tôi, Bùi An, nếu như cậu có thể.”

Bùi An bỏ hạ thể đã trưởng lớn của mình vào, ẩm áp của Tiểu bao quanh gã.

Sau đó, gã cũng không cử động nữa, Tiểu bởi khó chịu mà không tự giác căng cơ thể ra, Bùi An bị siết chặt lại càng cứng rắn hơn.

Anh xem nè, Tiểu, không hề ghê tởm, tôi thích, thích cực kỳ! Được nhìn rõ cơ thể anh dưới ánh mặt trời, chẳng hề ảo tưởng gì khác, toàn bộ tinh thần đều chăm chú, chuyên tâm dồn trí, bộc phát dục vọng xấu xí như thế, anh thấy được, cũng cảm nhận được.

—— Rõ ràng biết hết tất cả, rồi lại không muốn tin tưởng, không muốn tiếp nhận.

Bùi An nhắm mắt lại, gã rất muốn nói ra những lời này, gã muốn oán trách Tiểu vô tình, nhưng cuối cùng gã vẫn không dám.

Gã chưa từng quên thân phận của mình.

Gã thử động thân mình, chậm chạp mà kìm nén, hệt như cố ý hành hạ mình.

Như là muốn mượn thể này, để truyền đạt sự đau đớn trong nội tâm.

Cái đau khi tình yêu sâu đậm bị Tiểu lạnh lùng gạt ra khỏi cánh cửa tâm hồn.

Coi là cái gì? Mình —— có lẽ chỉ là một cây dương vật giả có kĩ xảo thôi.

Bất quá, cái thứ này Tiểu dĩ nhiên chẳng thèm để mắt đến, anh chưa từng thiếu đàn ông.

Trong miệng Bùi An có chút đắng chát, gã chần chờ dừng động tác lại, giờ có phải là nên phóng túng hôn lên đôi môi sinh đẹp thơm ngát ngọt ngào kia không.

Vậy mà chẳng đợi gã quyết định, Tiểu đã quay đầu đi, anh nói, “Bùi An, cậu phải biết mình muốn gì.”

Bùi An mím chặt môi, lấy tay chống cơ thể, cúi đầu.

Gã đương nhiên biết, gã muốn sống, muốn lưu lại bên cạnh Tiểu.

Nhưng gã cũng biết, đây là một hy vọng xa vời.

“Tôi....” Sau đợt im lặng chốc lát, gã nói, “Tôi sẽ hoàn thành....”

Hạ thấp lưng, phóng túng sự nhiệt tình của mình, cũng buông tha tất cả lý trí.

Tuân theo dục vọng nguyên thủy nhất của đàn ông, hóa thân thành dã thú.

Trong miệng Tiểu dần dần tràn ra tiếng rên rỉ, mập mờ và liêu nhân.

Mà Bùi An cũng dần trầm mê trong âm thanh say lòng người ấy.

## 7. Chương 7: Yêu · Sự Kiện

Kể từ hôm đó, đã qua hơn ba năm.

Bùi An cảm thấy hai năm qua, là hai năm hạnh phúc nhất trong cuộc đời mình.

Hai năm này, mỗi một giây phút đều nguy hiểm, tính mạng xám xịt của gã có thể mất đi bất cứ lúc nào.

Vốn dĩ cũng là chuyện bình thường, nhưng lại ngập tràn ngọt ngào khắp nơi nơi, mặc dù hình như gã vẫn luôn tình nguyện chỉ đứng nhìn một bên.

“Ngài Tiểu, tôi van ngài hãy cho em gái tôi một danh phận đi...” Tên đàn ông cả người run rẩy, mạnh mẽ đè nén tức giận và bi thương.

Tiểu ngồi ở trên ghế sa lon hút thuốc, mặt mày vẫn thế, tỉnh táo thông dong, nói nói cười cười.

“Tôi làm sao có thể cưới một cô thi thể chứ? Ông Lăng thật biết nói đùa.”

Tay cầm súng của gã đàn ông run rẩy kịch liệt, thuộc hạ đứng bốn phía không khỏi hoảng sợ tội đồ, thật cẩn thận, nhưng cũng đồng thời âm thầm sợ hãi than văn chủ nhân nhà mình thật là gan dạ sáng suốt quyết đoán, cái loại tư thái coi trời bằng vung này, tính chất đế vương bẩm sinh đặc biệt này khiến cho bọn họ nguyện lòng sùng kính.

“Sao mày lại giết nó, em gái tao đắc tội gì với mày! Mày...mày lại...”

Tên đàn ông bị phần rỗng giận, tay cầm súng bắt đầu đổ mồ hôi.

“Ả quyến rũ thuộc hạ tao a...” Tiểu cong khóe miệng lên châm biếm nói.

“Không thể có chuyện đó!” Tên kia mở lớn hai mắt, đã là đàn bà của Tiểu, thì trong mắt sao có thể chứa tên đàn ông nào khác, hắn căn bản không tin.

“Sao lại không thể có?” Tiểu mỉm cười hỏi ngược lại, thuận tay kéo Bùi An phía sau, “Mày nhìn nó xem, vừa cường tráng vừa quyến rũ.”

Bùi An lãnh đạm, không thèm nói lấy một chữ.

Tên kia thấy Bùi An, càng thêm tức giận, Bùi An lớn lên coi là đoan chính, vóc người cân xứng, nhưng vẫn không phải là hoàn mỹ, hắn biết mình lại bị lừa một lần nữa.

“Mày cứ thế....Mày cứ thế chắc chắn sẽ gặp báo ứng!...”

Tên đàn ông này đã có chút tâm thần rồi, tay cầm súng của hắn không hề run rẩy nữa, vững vàng chia thẳng vào ngực Tiểu.

Tiểu vẫn bừa bãi mà cười châm biếm.

Vô số thuộc hạ thềm nắm chặt tay đổ mồ hôi lạnh, không dám có chút động tác nào.

Tên đàn ông liếc nhìn họng súng đen ngòm xung quanh một chút, cuối cùng nhắm mắt lại, hít thật sâu một hơi...

Hung hăng nhấn cò súng, tiếng súng vang lên đầu tiên, sau đó có vô số tiếng súng nối gót theo sau.

Trong vũ khúc vô cùng ngắn ngủi lại giàu tiết tấu đó, thân thể tên đàn ông bị thùng vô số lỗ, rách nát không chịu nổi, hắn thậm chí còn chưa kịp xác nhận, kẻ thù của mình có dính một tia tổn thương nào hay chăng.

Mà cái lúc tiếng súng đầu tiên vang lên, Bùi An không quay đầu lại, gã rất tự nhiên dùng thân thể chắn trước mặt Tiểu, đạn bắn ra rồi, sẽ dễ dàng ghim vào ngực Bùi An.

Trong nháy mắt đó, gã chỉ có sự bình tĩnh, hạnh phúc đột nhiên xuất hiện phủ xuống y hết hai năm trước, như lúc Tiểu cầm súng chĩa thẳng vào trán mình.

—— bình lặng không sóng.

Song, nháy mắt đó, gã lại nhìn thấy ánh mắt tối đen của Tiểu.

Nơi đó hình như bị rất nhiều thứ đè nén, rồi lại phảng phất như xẹt qua một tia đau đớn, tuyệt vọng gã chưa từng thấy.

Trong nháy mắt\* đó, Tiểu lại xoay người, ép cơ thể Bùi An ra phía sau.

\*Nguyên văn: [Điện quang thạch hoả]:Vốn là từ của Phật gia, chỉ sự vật đến rồi đi trong chớp mắt. Hiện nay được dùng để miêu tả sự vật biến mất trong nháy mắt giống như tia chớp cùng lửa của đá lấy lửa. Cũng được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn định. (Theo Phong Nhã Lâu)

Đạn xuyên thủng bờ vai anh, máu tươi ầm ập thấm cả vào quần áo Bùi An.

Gã thấy mặt Tiểu tái nhợt, như là đang oán hận mình: Tất cả sai lầm chỉ có thể đổ lỗi do anh yêu quá sâu.

Mọi người bỏ lại vũ khí, rối rít chạy về phía này.

Tiểu được mang vào phòng bệnh thật cẩn thận, vốn là cả gian phòng rồi tung giờ lại chỉ còn một mình Bùi An đứng nghiêm.

Gã đi tới đá đá cái thi thể vụn vụn, giễu cợt nói, “Kẻ yêu lắm người là kẻ đần, cũng chẳng có kết cục tốt bao giờ.”

Trong đầu gã hiện ra vẻ mặt tức giận như muốn ăn tươi nuốt sống người ta của tên này.

Nhớ mang máng cái cô bé mình gặp một năm trước kia, khuôn mặt tức giận tuyệt mỹ tươi đẹp, bộ dạng tức đến đỏ phừng phừng, còn có thêm một chút xiu mưu kế, một chút xiu thâm độc, đều là tư thái do được nuôi chiều quá sinh hư.

À không biết cách sống như vậy, lại tham lam tọc mạch tất cả mọi thứ, đổi lại chính là tử vong.

Mà tên đàn ông trước mắt này, đè nén tâm tư khổ sở tro mắt nhìn đứa em gái xinh đẹp đáng yêu của mình chôn đầu vào ngực một tên đàn ông khác, cố gắng đuổi theo hạnh phúc, nhưng cuối cùng lại bị thất bại.

Thở dài, Bùi An đốt một điếu thuốc, gã nghĩ, đợi đến mười hai giờ, nếu như Tiểu vẫn chưa tỉnh lại, gã sẽ bồi thường lại cho anh tất cả những gì còn sót lại của gã.

—— Sai lầm này, đều là do ham muốn được sống tham lam suốt ba năm của gã.

## 8. Chương 8: Yêu · Tỉnh Ngộ

\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc mười một giờ, có người tới nói với Bùi An là Tiểu tỉnh, muốn gặp gã.

Trong phòng săn sóc đặc biệt, Bùi An thấy Tiểu nằm trên giường, mặt anh tái nhợt, yên lặng hút thuốc.

Khói thuốc trong phòng nồng nặc, hơi sặc mũi, sương khói lượn lờ, khiến cho tầm mắt Bùi An trở nên mờ mịt.

Gã gõ nhẹ cửa, Tiểu biết gã tới, nhưng không quay đầu lại.

Người trông chừng đều biết điều rồi đi, Bùi An đi tới trước giường bệnh.

Quai hàm gã căng thẳng, tạo thành một đường thẳng cứng rắn, vẫn ngồi ở sườn giường, đã vượt qua.

Im lặng nhìn Tiểu phun ra nuốt vào sương khói, buồn bực bị đè nén.

Hồi lâu sau, Bùi An nhìn qua, thể nhưng đã mười hai giờ rồi.

Tiểu tiện tay vứt thuốc lá xuống, vươn tay lên, Bùi An lại vươn tay đè tay anh lại.

Cũng không phải là khí lực mạnh mẽ gì chẳng, nhưng Tiểu vẫn nghe lời nằm lại, Bùi An thấy tư thái suy yếu của Tiểu, cảm thấy có chút bất đắc dĩ và đau lòng.

“... Tôi có thể.” Bùi An nói.

Tiểu nhìn về phía gã, ánh mắt có chút trống rỗng mất hồn.

Bùi An cười một cái, khẽ nheo mắt lại, sáng ngời và nhu hòa.

động tác nổ súng

“Chẳng qua chỉ là để ở đây, rồi nhẹ nhàng nhấn một cái thôi mà, tôi có thể làm được...”

Gã mở ngón cái cùng ngón trở ra, làm động tác nổ súng\*, đưa ra chống giữa cái trán mình.

Đây là cái mạng mà Tiểu bố thí, anh muốn lấy lại, bất cứ lúc nào cũng được.

Nếu như anh không giết được mình, không sao, nguyện vọng của anh cũng chính là nguyện vọng của Bùi An, chuyện anh không làm được, Bùi An sẽ thay mặt anh làm, tất cả những thứ uy hiếp Tiểu, Bùi An có thể diệt trừ thay anh, chỉ sợ, thứ đó chính là mình.

— nợ, chung quy vẫn phải trả lại.

Chẳng qua là nhẹ nhàng đè nén xuống, y như vô số lần khác.

Chỉ cần [Bùm —] một tiếng, chuyện gì cũng sẽ kết thúc.

Một tiếng này có lẽ sớm nên vang lên từ ba năm trước.

Ánh mắt Tiểu lóe lên, dần khôi phục lại thanh minh, anh giật giật khóe miệng, lộ ra nụ cười khổ châm biếm, thở dài nói, “Tôi biết, cậu sẽ làm vì tôi!”

Anh giờ tay sờ sờ bả vai bị đạn bắn của mình, nghiêng đầu đối mặt với tường, “Đáng tiếc....Tôi lại không làm được.”

Thói quen rất cục vắn là một thứ đáng sợ, khiến cho Tiểu tỉnh ngộ rồi lo sợ không yên, anh đã quen trong cái sinh mệnh cô tịch của mình, có sự tồn tại của một người tên là Bùi An.

Từ đề phòng, nghi ngờ ban đầu, rồi trở thành tín nghiệm không cách nào dứt ra được, thậm chí còn có cả lệ thuộc, chẳng qua là sau ba năm ngắn ngủi, hơi thở của Bùi An đã len vào từng tế bào của Tiểu.

Gã có bờ vai rộng, gã có hoài bão âm áp, gã chu đáo hơn cả vợ, gã trung thành hơn cả thuộc hạ, gã thân thiết hơn cả bạn bè.

Có đôi khi Tiểu thậm chí còn có ảo giác, Bùi An là một phần của mình, tựa như tứ chi trên cơ thể, cảm thấy lạnh, sẽ không tự chủ ôm chặt hai cánh tay.

Đột nhiên có tất cả khiến cho Tiểu, ngoài tham luyện, còn có cả bất an.

— Bùi An không nên tồn tại.

Có lẽ lần đầu tiên bỏ qua là do cặp mắt vừa đen vừa bình tĩnh kia.

Nhưng trong cái đêm hòa vào nhau đó, đã có rất nhiều thứ thay đổi.

Có lẽ khi đó, Tiểu muốn được an ủi, mà bầu bạn vừa biết bí mật vừa trung thành tuyệt đối rất khó kiếm, huống chi Bùi An lại thuộc loại tình phẩm đa chức năng.

Bất quá, thế cũng chỉ là một loại an ủi, Tiểu bi ai phát hiện, anh không xuống tay được.

Anh không thể tự tay giết Bùi An, chấm dứt tất cả, anh không có dũng khí.

Hệt như tất cả những người chán đời bi quan trên thế gian này đều có dũng khí tự sát, lý trí tỉnh táo nói cho Tiểu biết, quyết định trước tiên nên là hành động, nhưng phải biết rằng, đôi khi quyết định một chuyện lại là việc khiến người ta đau khổ.

“Anh đừng lấy tánh mạng của mình ra đùa giỡn.” Tiếng nói trầm thấp của Bùi An gọi suy nghĩ của Tiểu trở về.

Tiểu lắc đầu, ngưng mắt nhìn Bùi An.

Từ một giây nhìn thấy tên đàn ông kia, Bùi An đã biết.

Tiểu muốn giết gã, nếu như anh không thể hạ thủ nổi, thì sẽ mượn tay kẻ khác trừ khử mình.

Mỗi ngày làm bạn bên cạnh Tiểu, Bùi An sao lại không nhận ra mâu thuẫn giãy dụa trong lòng anh, Bùi An chẳng qua chỉ là một tên tham lam ích kỷ, gã thậm chí còn có chút tàn nhẫn, thờ ơ nhìn Tiểu bất an, chỉ cần có thể ở bên cạnh Tiểu, thêm một giây thôi cũng được, gã không quan tâm tới những cái khác.

Loại điên cuồng chấp nhất này có thể kéo Tiểu ngã xuống trong chớp mắt, tựa như nước mưa lạnh tằm tã dội xuống, tựa như tiếng chuông chùa chợt vang lên mỗi sáng.

Gã từng vừa ngây thơ vừa ngu dại và tự đại, xem thường bản khoán của Tiểu.

Gã nghĩ, tôi sao có thể làm thương tổn Tiểu được? Tôi nhất định sẽ không thương hại anh ấy đâu....Nói cho cùng, kẻ phóng túng chính là gã, quên đi ý nguyện của Tiểu, chỉ biết thỏa mãn dục vọng của mình.

Cái loại càng điên cuồng bất chấp kia bị đánh nát trong chớp mắt.

Bùi An hoàn toàn tỉnh ngộ, thì ra....sự hiện hữu của mình, bản thân mình chính là một sai lầm.

—— Thứ có thể mang đến thương tổn, chính là sự tồn tại của bản thân gã.

## 9. Chương 9: Yêu · Khủng Hoảng

“Bùi An...” Tiểu nhẹ giọng gọi gã, Bùi An hé ra một nụ cười miễn cưỡng.

“Bùi An.” Tiểu lại nhẹ nhàng gọi tên gã thêm một lần nữa.

Bùi An cúi đầu, nhìn sàn nhà lát gạch men sứ trắng noãn của bệnh viện, im lặng. Lần này gã lại không trả lời Tiểu.

Tiểu thở dài, anh chịu đựng đau đớn nơi bả vai, khẽ kéo người đứng dậy, từ phía sau ôm eo Bùi An vào ngực mình.

“Tôi chưa từng lấy tánh mạng của mình ra đùa giỡn, cậu biết không, cho dù khi đó, súng của tên kia không bị đoạt mất, cho dù cậu không lao ra thiếu suy nghĩ như bình thường, tên đó cũng không uy hiếp được tôi.”

Bùi An thấy Tiểu có chút tái nhợt, hai tay xương khớp hiện ra rõ ràng xinh đẹp lại sạch sẽ, gã vươn tay ra, nhìn bàn tay ngăm đen thô ráp của mình, gã cảm thấy cái sự khác biệt này thật giống như một trò đùa,

hết như nhiều năm trước đây, nếu mà có người nói cho gã biết, Tiểu là người đồng tình luyến, hơn nữa lại là người bị áp dưới thân, sẽ cảm thấy thật hoang đường và buồn cười.

“Nhưng mà cậu xem...chuyện gì cũng sẽ có lúc ngoài ý muốn. Tôi rồi cuộc lại bị thương.” Tiểu nói tiếp, trong giọng nói có thêm một chút bất đắc dĩ và đau đớn.

Bùi An hơi hơi chấn động, gã không muốn quay đầu lại. Gã luôn luôn cứng đầu như vậy, chuyện đã nhận định, sẽ rất khó thay đổi.

Song điểm này, cũng bị Tiểu hiểu rõ.

“Nhưng trong nháy mắt tên kia thật sự nổ súng đó, toàn thân cao thấp của tôi chỉ chứa lại một cảm giác.”

“Tôi chưa từng gặp cái loại cảm giác này, cho nên tôi vào bệnh viện, một mình lẳng lặng suy nghĩ thật lâu, mới có thể quy kết định nghĩa cho nó.”

Bùi An nhẹ nhàng nắm tay lại, từng chút từng chút nắm chặt thành quả đấm, rồi lại buông ra. Đôi tay như vậy, lại không thể bảo vệ nổi...

“Cậu có biết cảm giác mà tôi cảm nhận được trong nháy mắt đó là gì không...”

Bùi An thả tay xuống, tánh mạng hèn mọn như vậy, cái mang đến cũng chỉ có đau thương...

“Cậu có lẽ vĩnh viễn cũng không nghĩ ra, đó là, tôi cảm thấy ngập đầu...”

Bản thân mình như vậy, sao phải còn sống?

”—— **khủng hoảng!**”

... Khủng hoảng...

!!!

“Bùi An,... ” Mặt Tiểu áp sát lưng Bùi An, thân thể Bùi An nhẹ nhàng run rẩy.

Tiểu từ sau lưng, cảm thụ hô hấp tinh tế pháp phòng của gã, tiếng tim đập nhanh không được rõ ràng cho lắm, những vẩn vơ lên mơ hồ, tánh mạng tươi mới và mạnh mẽ như vậy, mới có thể khiến cho Tiểu hạnh phúc và kiên định.

Sợ hãi kinh hoàng như vậy, anh không bao giờ....muốn trải nghiệm thêm lần thứ hai nào nữa.

Khi đó phảng phất như máu toàn thân biến thành nước đá lạnh như băng, trái tim đau đến co quắp.

Anh đã cô đơn quá lâu, đã hiểu tư vị tịch mịch quá rõ, anh không có dũng khí để đối mặt với chúng lần thứ hai.

Cái loại cảm giác này, giống như là từ Địa Ngục đi tới Thiên Đường, đã trầm luân trong tốt đẹp và hạnh phúc quá sâu, nhưng lại có người nói cho anh hay, *rất xin lỗi, cái mi mua được chẳng qua chỉ là vé viếng thăm, chứ mi không có quyền sống ở đây.*

Nếu như Bùi An không xuất hiện, anh có lẽ vẫn tiếp tục như vậy, chết lặng, sẽ không cảm thấy đau đớn nữa.

Nhưng đây chẳng qua chỉ là nếu như, phải biết rằng, cuộc sống, chưa từng có nếu như...

Bùi An đã sáp nhập trong cốt nhục Tiểu, lớn lên, khiến Tiểu đau lòng.

Anh rốt cục cũng ý thức được rằng, anh không thể chịu đựng mất mát.

Bùi An cảm nhận cánh tay ôm càng lúc càng chặt của Tiểu, lực đạo khổng lồ như vậy, dường như là muốn đem gã khảm vào trong lồng ngực mình.

Lực đạo xiết chặt tới đau đớn như vậy, tựa hồ đang tỏ rõ ham muốn giữ lấy mạnh mẽ gần như tuyệt vọng của Tiểu.

Quay đầu lại một chút, lại không thấy được khuôn mặt Tiểu, gã không thể làm gì khác hơn ngoài việc nhắm mắt lại, toàn tâm cảm thụ nhiệt độ ấm áp truyền tới từ sau lưng.

Gã nghe thấy tiếng Tiểu nhỏ giọng lầm bầm, Tiểu nói, “Bùi An, tôi đã không làm được...Tôi không thể để cho cậu chết, tôi không thể vứt bỏ cậu, tôi đã....Tôi nghĩ, tôi đã không thể để mất cậu.”

Tiểu nói như vậy, mang theo cảm giác kiên quyết thâm trầm.

Bùi An cảm thấy lỗ mũi mình chưa xót, gã đã hoàn toàn mê mang mất rồi, gã không biết phải thế nào mới có thể không thương tổn Tiểu.

Gã nắm lấy hai cánh tay Tiểu đang ôm ngang hông mình, nắm chặt, nhấn nhủ đấu tranh trong lòng.

Sống, hay là chết đi.

Đã không thể lựa chọn.

## 10. Chương 10: Yêu · Thề Nguyện

Giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Bùi An, anh ôm chặt hơn nữa, anh có thể đoán được rằng, hông Bùi An, nhất định đã bầm tím cả rồi, gã nhất định, sẽ rất đau rất đau.

“Bùi An, khác với việc làm ra những chuyện điên rồ, xin đừng từ bỏ chính mình....Cũng đừng, bỏ tôi lại..”

Bùi An lắc đầu, “Tiểu, là anh trở nên u mê mới đúng. Chuyện này vốn là một sai lầm...”

Sai lầm tha thứ, sai lầm tín nhiệm, sai lầm ỷ nại, sai lầm trầm luân.

Mà khát khe như anh lại vẫn quyết định theo đuổi cuộc sai lầm này như trước.

Tiểu, chúng ta rốt cục là đã đi đến mức độ nào mất rồi?

Bùi An cười khổ.

Gã cảm thấy muốn rời đi, chẳng qua là yêu quá sâu, tình nguyện để mình khổ sở, chứ không nỡ để cho Tiểu chịu bất cứ một điểm thương tổn nào.

—— Tiến thoái lưỡng nan

Móng tay Tiểu bấm thật sâu vào da thịt gã.

Bùi An ngẩng đầu lên, hình như không chỉ thân thể, sợ là ngay cả linh hồn cũng đã đau đến chết lặng.

Yên tĩnh lan tràn, thời gian giống như đọng lại.

“Bùi An, tôi biết cậu đang băn khoăn cái gì.” Bùi An im lặng thật lâu khiến cho Tiểu bất an, anh mạnh mẽ, nắm chặt lấy hai vai Bùi An, xoay gã lại, buộc gã phải nhìn thẳng mình, vội vã đối mặt với gã.

Bùi An không tự nguyện xoay người theo lực đạo mạnh mẽ kia, tim đột nhiên lại nặng nề nhảy lên một cái.

Thì ra ầm áp sau lưng, không chỉ là khuôn mặt Tiểu...

Chất lỏng đỏ lôm kia chảy từ hõm vai anh, dính ra áo một mảnh lớn.

Mùi máu, hòa trộn trong hương khói thuốc nồng đậm, sắc mũi đến chua xót, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

—— Có một chút nghẹn ngào nơi cổ họng.

Tiểu gơ tay lên vuốt ve mí mắt Bùi An, phác họa theo đường viền, tư thái dịu dàng trước đây chưa từng có.

Cảm giác lạnh lẽo ướt át truyền đến ngón tay Tiểu, da thịt chung quanh cũng mát lạnh.

“Sao lại không có lòng tin với chúng ta?” Anh hỏi Bùi An.

Anh dùng là *chúng ta*.

Bùi An không biết trả lời như thế nào.

Tựa hồ với thân phận của bọn họ, nhất định cuộc tình này sẽ không chết do bệnh tật.

Gã đứng dậy, dùng tay đè chặt bả vai Tiểu, áp chặt khiến cho vết thương ngừng chảy máu.

Rõ ràng là ở bệnh viện, chỉ cần lên tiếng, sẽ có y tá chạy đến, lấy phương thuốc tốt nhất, lấy thủ đoạn chuyên nghiệp nhất giúp anh cầm máu, nhưng Bùi An vẫn chọn cái cách tàn nhẫn này như xưa.

Mỗi đau đớn ở nơi đó, đều khuếch trương thành hồi báo gấp mười gấp trăm lần ở nơi mềm mại nhất trong lòng Bùi An, nhưng gã vẫn kiên quyết đè nén xuống như trước.

Gã nói cho Tiểu biết, *đau dài không bằng đau ngắn!*

Tiểu không giãy dụa, ánh mắt anh chớp động, ngưng mắt nhìn Bùi An.

“Nhất định là cậu cho rằng, trong lúc phải hứng chịu đau đớn do tình yêu, tôi sẽ không chút do dự chọn buông tay cậu trước.”

Bùi An choáng váng, lực đạo trên tay dần nhẹ đi, song cuối cùng vẫn không thể buông xuống.

Gã chấp nhận.

“Có lẽ, với một tên đàn ông lý trí mà nói, chuyện này thật chính xác.”

“Nhưng là Bùi An, cậu có biết không?...Tôi sớm đã điên rồi!”

“Khi tôi đích thân giết chết cha mình, anh mình, giết chết những kẻ sở hữu huyết mạch chảy trong người giống tôi, nhưng lại không thể xưng là người thân...Tôi cũng đã điên rồi!”

“Tiểu, là họ của gia tộc, song cuối cùng cả đời tôi, vẫn không có lấy một cái tên thuộc về chính mình.”

“Bùi An, tôi chỉ khát vọng được yêu, được trung thành, không phản bội, ảm áp và bao dung.”

“Bây giờ, ngay cả cậu cũng định rút ra...”

Tiểu trước mặt hệt như một tờ giấy mỏng, trắng xanh và suy yếu. Một cái phỏng đoán đáng sợ dần dần thành hình trong lòng ngực Bùi An, gã không có cách nào ức chế thân thể ngừng run rẩy, tay chân lạnh như băng.

Đúng vậy, gã nghĩ, sợ rằng cả đời này, gã cũng không có cơ hội thoát khỏi nữa rồi.

Gã nợ Tiểu, nào có thể dùng một chữ nợ để bao quát tất cả?

Lực ôm như vậy, đã phải chịu đau khổ đến thế nào!

Nhẹ nhàng lau đi nước mắt, nhưng lại vô lực.

Gã nhớ lúc mới vào. Ánh mắt Tiểu trống rỗng mà tuyệt vọng.

Tay phải của Tiểu....

“Đã không thể cầm súng được nữa.”

Anh thẳng thắn không hề che dấu sự yếu ớt của mình, Bùi An thấy được, niềm kiêu ngạo của anh, đang vỡ ra đầy đất!

“Bùi An, tôi không có người thân, không có bạn bè, cũng không thể yêu bất cứ ai khác.”

“Nhưng cậu là đặc biệt. Tôi trao cho cậu tất cả tình cảm của tôi. Cậu là nhược điểm duy nhất của tôi.”

Sau đó Tiểu bồng nhiên cười nhẹ một tiếng.

“Hình như tôi chưa từng cho cậu quyền quyết định, vậy lần này....” Anh thò tay lấy khẩu súng lục qua, tựa như tình nhân dịu dàng trao tín vật cho người mình thương, chân thật và không hề ngần ngại, nhét vào trong tay Bùi An.

—— lần này, xin mời cậu lựa chọn.

—— đích thân chôn vùi tất cả tình cảm của Tiểu, phá hủy nhược điểm duy nhất của anh.

—— hay là, lưu lại, lưu lại... làm bạn với anh.

## 11. Chương 11: Yêu · Kết Thúc

Trong tay Bùi An đầy mồ hôi lạnh, gã nắm chặt khẩu súng đặt lên thái dương mình, ngón tay run rẩy rồi lạnh mạnh mẽ siết chặt.

Tiểu mắt cũng không nháy, chỉ đắm đắm theo dõi gã.

Bùi An nhìn người đàn ông trước mặt. Anh có một khuôn mặt anh tuấn xinh đẹp, có đôi lúc, lại mỉa mai hoặc như yêu nghiệt.

Anh luôn luôn đứng thẳng tắp, khễ nghiêng đầu, ngạo nghễ nhìn vạn vật.

Anh có một đôi mắt mang theo ý lạnh, nhưng có đôi khi mờ mịt mang theo một tầng hơi nước tựa như nước xuân khiến lòng người say đắm.

Khi ngón tay đưa ra tiền boa, cặp mắt kia sẽ dần dần biến một lần nữa biến thành lạnh như băng.

Lạnh đến đau nhói.

Bùi An nhắm mắt thật sâu, đột nhiên ném khẩu súng đi, ôm Tiểu thật chặt.

“Thật xin lỗi. Thật xin lỗi...”

Tiểu nhìn gã, trong mắt ánh lên nét cười, sáng trong, chảy ra đủ loại màu sắc tươi sáng.

“Tôi là ích kỷ đến cỡ nào, cuối cùng...vẫn không buông tay nổi.”

Không buông tay nổi, không thể để cho người đàn ông mạnh mẽ trước mắt này, một lần nữa chìm vào trong tình cảnh không có chút tình cảm nào.

Không buông tay nổi, quả quyết đẩy anh xuống vực sâu lạnh lẽo thêm một lần nữa.

“Không, cảm ơn.”

Tiểu giơ tay trái lên, nhẹ nhàng vuốt ve tóc người đàn ông.

Bùi An nói, “Tôi hận mình khiến anh tổn thương, lại còn cắt sâu đến vậy.”

Tiểu lại thoải mái cười: “Chúng ta đều đã khổ sở như vậy, cần gì phải băn khoăn đến cái khác nữa.”

Thân thể anh mềm xuống gối lên đùi Bùi An, ngửa đầu, nhìn cái cằm nguội lạnh cương nghị của người đàn ông trước mặt.

Tất cả mọi chuyện bắt đầu từ sai lầm, cũng mang đến một kết quả tương ứng, anh đã lựa chọn đối mặt.

Ở một trình độ nào đó mà nói, Tiểu là một người kiên cường.

Có lẽ cả đời này, chỉ yếu ớt như vậy một lần thôi.

Tựa như anh sẽ không nói với Bùi An, một giây vừa rồi kia, dưới con ngươi lạnh băng đó, chôn dấu một nội tâm đau đớn đến triệt để.

Tựa như Tiểu vĩnh viễn cũng không nói cho Bùi An biết, về bí mật của cây súng kia.

Vì con người này, anh trở nên mạnh mẽ hơn. Mạnh mẽ đến độ đủ để bảo vệ phần yếu ớt còn lại.

“Cậu xem, Bùi An, cậu nợ tôi nhiều lắm, cho dù là chết đi, cũng không đủ để hồi đáp.” Tiểu khẽ cười chế nhạo gã.

Bùi An mở mắt, gạt đầu, gã nghiêm túc hứa hẹn, “Tôi sống, dùng cả đời để trả lại cho anh. Cha anh, anh trai anh, người thân anh, tình nhân, bè bạn, thuộc hạ, không ai cho anh thì để tôi cho anh.”

Tiểu nói: “Tốt rồi, chớ mệt mỏi quá độ.”

Bùi An cười lên.

Gã trả lời: “Không, đó là hạnh phúc.”

Một tuần sau, Tiểu xuất viện.

Khi đó đang qua tiết thanh minh\*, Bùi An do dự nói với Tiểu, gã muốn đi gặp mẹ.

*\***Tiết thanh minh:** 4~5/4 dương lịch hàng năm, ở các nước như Việt Nam, Trung Quốc, Nhật Bản, Triều Tiên đều có phong tục đi tảo mộ người thân ở những ngày này.*

Nếu như là ngày thường, Bùi An cũng không đến nỗi quá khó khăn, nhưng bây giờ Tiểu còn đang mới khỏi bệnh nặng, nguyên nhân lại là do mình, cho nên Bùi An thật sự cảm thấy không muốn rời khỏi Tiểu.

Sau khi Tiểu biết suy nghĩ trong lòng gã, bèn cười một tiếng, quyết định hai người cùng đi

Vào khu nghĩa trang, Tiểu bảo vệ sĩ đứng chờ ở ngoài

Bùi An kiên quyết phản đối, nhưng lại không cãi nổi Tiểu.

“Cậu không phải là vệ sĩ của tôi sao?” Tiểu cười nói, đặt tay trái vào trong tay Bùi An, an tâm dựa vào gã.

Bùi An nắm thật chặt, trong lòng âm thầm thề, tuyệt đối không để anh chịu thêm một chút tổn thương nào nữa.

Hai người đứng nghiêm trước mộ mẹ Bùi An, Bùi An tiến thêm một bước, chuẩn bị cúi người chào.

Tiểu tự nhiên lại cản gã lại, xoay người đối mặt với Bùi An.

”Bùi An, tôi vẫn muốn hỏi cậu một chuyện.

“Chuyện gì...Sao?” Bùi An đắm chìm trong cảm giác đau đớn dâng lên trong lồng ngực.

“Cậu đối với tôi, rốt cục là trung thành, hay là tình yêu.” Tiểu rất nghiêm túc hỏi.

Bùi An im lặng trong chốc lát, cười khổ nói, “Anh rõ ràng đã biết rõ, sao đến giờ vẫn chưa chịu tin tưởng.”

Tiểu lắc đầu: “Không phải là do tôi hoài nghi, mà là bất an.”

Bất an...

Tiểu cũng biết bất an sao...

Bùi An đột nhiên ôm lấy Tiểu, xiết thật chặt.

“Tiểu, phải biết rằng, trung thành của tôi, thân thể của tôi, tánh mạng của tôi, tất cả đều thuộc về anh.”

—— Thế thì yêu đâu?

“Tất cả của tôi đều cho anh mất rồi. Sao lại có thể...không bao gồm cả tình yêu chứ?”

—— đúng vậy a, sao lại có thể không yêu?

Tiểu nhắm mắt lại, im lặng mỉm cười.

Cái tên từ trước đến nay luôn kiệm lời này, cuối cùng cũng chịu nói ra những lời khó nói này rồi.

Bất quá thế là đủ rồi.

Thật sự đủ rồi...

Tiểu kéo tay Bùi An qua, cùng gã đứng trước phần mộ.

Vào giây phút này, Tiểu rốt cục cũng hạ xuống một quyết định, quyết định cả đời.

Tiểu đứng trước mộ, cung kính khom người xuống, anh nói, “Cảm ơn Người, còn có, chúc Người được vui vẻ trên Thiên đường, mẹ!”

—— Tiểu, gọi bà là... Mẹ.

—— Mẹ.

Đôi mắt Bùi An hơi ướt át, khoảnh khắc hạnh phúc này đã làm tan chảy hết mọi đau thương.

“Xin hãy an nghỉ, mẹ. Con, mọi chuyện đều tốt, thật, rất tốt.” Bùi An nói.

Hoa bách hợp nở rộ trước phần mộ, dưới ánh mặt trời trở nên thiêng liêng và thanh bình.

Ngày 17 tháng 4

Trong một giáo đường nhỏ vắng vẻ ở Santiago, một vị Cha xứ mù đáng vóc tiêu tụy tuyên bố ý chỉ của Chúa Trời

Tội lỗi của linh hồn được gột rửa, những con người yêu nhau sẽ được đắm chìm dưới ánh sáng thánh thần.

Tất cả hoạn nạn, sóng gió, bất hạnh cuối cùng sẽ lui xa.

Dưới sự chứng kiến của thánh thần, các con sẽ được ở bên nhau trọn đời.

—— Nhân danh tình yêu ——

Cầu chúc cho hai con, Amen.

## 12. Chương 12: Phiên Ngoại — Cuộc Học Tập Hạnh Phúc Của Bùi An - Phần Hạ

Tiểu dừng động tác lại, đứng dậy nhìn Bùi An.

Bùi An có chút không giải thích được, nhìn nhiệt tình trong mắt Tiểu dần lạnh đi, dự hỏa của gã cứ vậy mà từ từ biến mất theo, trong lòng đột nhiên cảm thấy lo sợ, bất an.

Tiểu nhìn gã một hồi lâu, trong lỗ mũi nhẹ nhàng phát ra một tiếng “Hừ”, có chút bất mãn.

Bùi An lại càng khựng hoảng, hai tay vốn là đang đỡ bên người anh, giờ lại không biết nên để ở chỗ nào.

Tiểu không cần phải nhiều lời nữa, phủ đồ ngủ lên người rồi xuống giường, đi đến phòng tắm.

Bùi An ngây ngốc ngó sàng đan xộc xệch, sờ không thấy đầu mối.

Lát sau, Tiểu đi tới cửa phòng tắm, anh kéo cửa ra, rốt cục cũng chịu quay đầu nhìn thoáng qua Bùi An.

“Cậu....nên học thêm một chút đi.” Anh nói.

...

Bùi An nhất thời bị đả kích mạnh mẽ.

Lúc Tiểu đi ra, Bùi An hãy còn đang ngồi trên sa lon ngẩn người.

Tiểu đến gần, Bùi An túm anh lại, vén quần áo lên hôn túi bụi, đầy nhiệt tình.

Đến đó, Tiểu lại càng bực mình, nắm lấy tóc gã, “Tôi không nói chuyện này!”

Bùi An ngửa đầu nhìn Tiểu, không giải thích được.

Bị con người đen bóng của Bùi An nhìn chăm chăm, Tiểu thở dài, anh tiện tay vuốt vuốt tóc Bùi An, nhẹ giọng nói, “Bùi An, học, là học cách đối đãi với tình nhân, cách đối đãi với tôi ấy.”

Bùi An hỏi: “Tôi không đủ nhiệt tình sao?”

Tiểu tức giận, hung hăng đẩy gã ra, lại thấy khóe miệng Bùi An vẽ lên nụ cười dịu dàng, biết mình bị chơi xỏ, mặt bắt gặp đỏ lên.

Nhưng mà thử nghĩ xem, Tiểu trách Bùi An cũng là do có nguyên nhân đó chứ.

Đầu tiên, Tiểu thích cách nhiệt tình và kích thích, còng tay roi da các loại kia, để làm tăng thêm tình thú thì có gì không tốt.

Có khi lại càng hăng hái, nhưng sẽ khó tránh khỏi làm quá, song những thứ này, Bùi An vẫn cố gắng thỏa mãn anh.

Chẳng qua là, sau khi mềm đi, tên kia tới so với bình thường hay mạnh hơn rất nhiều, khiến cho sau khi làm xong, Tiểu toàn mê mang ngủ mất tiêu.

Lúc bày ra những loại dụng cụ, Bùi An có thể đã nói rất cẩn thận, một bên kêu không đành lòng nặng tay, sợ rằng sẽ làm thương tổn Tiểu, một bên lại gào sọ phạt ý Tiểu, sợ Tiểu không hài lòng.

Những lúc như vậy, thường là Tiểu sẽ phun ra hai ba câu, mà Bùi An lại ngoan cố ời là ngoan cố. Thậm chí, lúc Tiểu mê mang rồi, Bùi An lại nói không muốn hành hạ anh nữa, thế nhưng lại chạy vào buồng tắm tự hành hạ mình.

Cẩn thận như thế, lại khiến cho Tiểu khó chịu trong lòng.

Tiểu cũng không nghi ngờ Bùi An có yêu anh hay không nữa, ngày thường cẩn thận từng li, chu đáo từng chút\*, Tiểu không giây không phút nào không cảm thụ được.

*\*Nguyên văn: - Tâm tế như phát - TN chỉ sự cẩn thận, tỉ mỉ*

Nhưng Tiểu lại không biết đi biểu đạt với người yêu mình như thế nào.

Thường ngày công việc bận rộn, Tiểu muốn quan tâm đến Bùi An cũng có hạn.

Anh biết điều mình có thể làm, chẳng qua là đang liều mạng dung túng Bùi An, lấy ra tất cả những gì có thể ra, cho gã.

Nhưng mà cho cái gì chứ, Tiểu cũng không biết, bởi Bùi An chưa từng mong muốn bất cứ cái gì bao giờ.

—— Tiểu đau lòng người đàn ông này.

Trong phim tình cảm mà diễn tới đoạn này, hẳn là nam nhân vật chính sẽ bắt đắ dĩ thở dài một hơi nói: “Bùi An, anh phải làm thế nào mới giúp được em đây?”

Nhưng là câu thoát này rốt cục là quá mức khác người, anh là Tiểu, anh diễn vai người đàn ông chân thành tình cảm như vậy không nổi đâu.

Điều anh có thể làm, chỉ có thể là nhẹ nhàng hỏi một câu, “Chúng ta, làm sao mới có thể cảm thấy tốt hơn một chút đây?”

Bùi An không trả lời, gã ôm chậm lấy Tiểu, hôn lấy hôn để, đầu lưỡi nặng nề liếm láp, bá đạo và tràn đầy tính xâm lược.

Tiểu hàng phục gã, lông mi nhẹ nhàng rung động, anh xoa xoa sống lưng Bùi An, như là đang xoa dịu sự bất an của gã.

Tiểu giạng chân ngồi trên cơ thể Bùi An, dùng một tay chống, tay còn lại thì xoa xoa dương vật gã, hô hấp Bùi An trở nên dồn dập.

Khi Tiểu cố gắng đem thứ đó nhét vào trong cơ thể mình, Bùi An lại dừng động tác lại.

“Tiểu, anh kiêu ngạo, cao cao tại thượng, không ai bì nổi.” Gã nói.

Mà Tiểu vẫn kiên trì làm, “Bùi An, cậu phải biết rằng, chuyện này không liên quan tới tôn nghiêm, chỉ cần sẵn lòng.”

Anh cảm nhận được nhiệt độ của Bùi An, cứng rắn và nóng rực, hết như cách làm người của Bùi An.

Chôn sâu trong cơ thể mình, thuộc về mình, bị mình trói buộc.

Người đàn ông này, là người Tiểu chọn, làm người đàn ông sống với anh cả đời.

“Bùi An, rốt cục thì cậu....sợ cái gì chứ?” Ngoài thở dốc, Tiểu còn hỏi Bùi An như vậy.

—— *Chúng ta cũng đã đủ mạnh, còn lo sợ trách nhiệm cái gì nữa, cũng không nên để người khác đem áp lực đặt lên vai mình.*

Bùi An lắc đầu.

Hạnh phúc tới quá mức bất ngờ, khiến cho gã không sao có thể tin được. Cảm giác tựa như bong bóng, trong suốt và yếu ớt.

Gã im lặng để Tiểu dừng lại, lại tựa như cổ tình kẹp chặt gã vào trong cơ thể, bao trùm mình ngày càng chặt chẽ.

Gã vẫn im lặng, chẳng qua là hô hấp bắt đầu có chút loạn nhịp. Có thể nhìn ra gã đang nhẫn nại đè nén.

Tiểu không thuận theo cũng không buông tha, anh cởi áo sơ mi gã ra, liến hôn cổ gã.

Bùi An có làn da rậm nắng, bóng loáng và giàu đàn hồi. Trên đó còn mang theo mùi mồ hôi nhè nhẹ không dễ nhận ra, có vị mặn nhàn nhạt.

Do nghiêng đầu, rất dễ nhìn ra sự di động tinh tế của huyết quản, dấu vết rung động lên xuống của yếu hầu cũng không thể che dấu được.

Tiểu giống như không chịu nổi cảm dỗ, anh tiến lên hôn gã.

“Bùi An, em biết cả...” Tiểu ghé lỗ tai gã thầm thì.

Bùi An phát ra tiếng rên rĩ trầm thấp, gã nhắm mắt thật chặt.

Tiếp đó, Tiểu bắt đầu nghiệm chứng tính chân thật trong lời nói của mình.

Ngực, dương vật, thắt lưng, sườn...

Tiểu hoặc là lấy tay, hoặc là dùng miệng, tầng tầng lớp lớp kích thích tất cả các điểm mẫn cảm trên người Bùi An.

Sung sướng mãnh liệt và khát cầu tựa như thủy triều òa ạt đánh tới, che lấp tất cả khiến cho Bùi An không thể chống đỡ.

Đột nhiên mà rõ ràng như vậy, vốn nên là Bùi An chủ động, anh lại tựa như cầu xin hoan ái, ản ản hèn mọn như vậy.

Quyết định của Tiểu, đã đánh vỡ chấp nhất và kiên trì của mình. Chuyện này khiến cho cả hai người đều ăn đủ.

—— *Bùi An, cho dù là anh muốn bất cứ cái gì, thì anh hãy cứ việc vươn tay ra mà lấy.*

—— *Trái hạnh phúc thiệt lớn đã vắt ngang giữa đôi ta, vì sao lại chỉ có em dám thưởng thức hương vị ngọt ngào mê người của nó, mà anh lại chọn quỳ dưới tàng cây tham lam khao khát và tràn đầy hy vọng, ngưỡng mộ nó, nhưng vẫn không đành lòng gơ tay lên hái?*

Cái vận mệnh của người đàn ông này đã làm ra rất nhiều điều sai trái, gã học xong cách trung thành chờ đợi, nhưng lại không hiểu ý nghĩa của việc tự tay giành lấy.

Tiểu khiêu khích gã, một lần lại một lần, tràn đầy kiên nhẫn.

Anh bày ra tư thế quỳ rũ trước mặt Bùi An, trẻ trung, tràn đầy hương vị.

Anh ở trên người Bùi An phát huy nhuần nhuyễn tất cả các kỹ xảo mà anh có thể biết, từ Thiên sứ lay động lòng người cho tới Chúa tể Ác ma.

Đây không phải là hấp dẫn, mà là mời gọi.

Nhẫn nại của Bùi An cuối cùng cũng đạt tới giới hạn, gã như cuồng phong mưa rào đánh vào một cái

thuyền là nhỏ, tựa như nước chảy bèo trôi giữa sóng lớn cuộn cuộn.

Gã tung người áp đảo Tiểu, mạnh mẽ chế trụ thất lưng Tiểu đang di chuyển hùa theo tiết tấu của mình.

Mạnh mẽ tiến vào, rút ra nhanh chóng, hai thân thể nhót nháp mồ hơi dính chặt vào cùng một chỗ, hơi thở dốc giao hòa lẫn nhau.

Ý thức đã cuồng loạn và mờ mịt, có lẽ chính gã cũng chưa từng lưu ý đến, gã ở bên tai Tiểu, giọng nói hết như reo hò lại hết như thở dài trầm trọng nói, hết lần này tới lần khác, “Tiểu, anh muốn em, anh yêu em...”

Ngữ điệu khàn khàn tựa như rượu ngọt lâu năm say lòng người, ngọn lửa bùng cháy do cồn rượu khiến cho Bùi An xông phá lý trí theo bản năng.

Hô hấp ầm áp phun lên gáy Tiểu, nhiệt độ nóng rực.

Tiểu mỉm cười, vừa quyến rũ lại vừa mang theo hạnh phúc nhàn nhạt, anh nói, “Em cũng vậy.”

Cho dù là trên giường hay trong cuộc đời.

Cổ tay Tiểu vẫn luôn có đủ kiên nhẫn.

Mà Bùi An, gã luôn bền bỉ chấp nhất.

Tình yêu khiến cho hai người cùng bước đi, dựa vào nhau để bước tiếp.

Đây là một loại tín nhiệm....

Bởi bọn họ biết rõ.

—— *bản thân, chính là lẽ sống duy nhất của người kia!*

Lời nhỏ cuối sách:

Rất cực cũng viết xong câu truyện ngắn này, thành thật mà nói thì tôi đã rất dụng tâm. Đạt được sự ủng hộ và yêu thích của mọi người, tôi thật sự cao hứng và cảm động vô cùng.

Bởi vì tôi còn đi học nên bình thường toàn viết trong nhà trọ của trường. Không có nhiều thời gian, cập nhật đứt quãng, các bạn hay chờ văn cực khổ rồi, ha hả~

Cuối cùng giải thích một chút, ở cuối chương kết cục <>, là hai người kết hôn.

Bất quá là do thân phận, nên họ buộc phải lựa chọn một giáo đường vắng vẻ và một linh mục ở rất xa, chuyện này thật bất đắc dĩ.

Tôi cũng không biết mình là đang biểu đạt ý gì, viết hỗn loạn, cuối cùng tạo ra hai người như bây giờ, nói là tình yêu, nhưng hình như lại không đủ tốt đẹp, không đủ lãng mạn, nói là cuộc sống, nhưng hình như nó không thực tế chút nào, quá mức ngây thơ.

Ôi chao... Thật là không biết làm sao bây giờ!

Cuối cùng nói một chút về những diễn viên bia đỡ đạn\*. Trước tiên nói đến người phụ nữ duy nhất ra sân Lăng Tử Vân, Bùi An ngăn ả không cho vào, chính ả càng muốn xông vào, cuối cùng là thấy được cái không nên thấy. Về phần cái gã đàn ông vừa ra màn kia, gã ta thấy Tiểu xử Lăng Tử Vân là muốn chạy khỏi Tiểu, cho nên Tiểu giết gã. Tiểu vốn là cũng muốn giết Bùi An, trong lúc ấy mỗi gã là vô tội nhất thôi. Nhưng cũng bởi vì gã vô tội, nhưng gã lại không hề toát ra một tia oán hận hay không can tâm, cho nên Tiểu đã tha cho gã.

*\*Nguyên văn: : Pháo hôi - từ chỉ vật hy sinh, bia đỡ đạn.*

Về phần anh của Lăng Tử Vân, cho thể nói là chính hắn ta là người đem Lăng Tử Vân vào trong cái hội này. Hắn không thể tiếp nhận sự thực mình thích Lăng Tử Vân, cho nên không theo đuổi mà chỉ nhìn theo Lăng Tử Vân, thấy Lăng Tử Vân ở chung một chỗ với Tiểu nhưng cũng không can ngăn. Cho đến khi Lăng Tử Vân chết, hắn rốt cục mới bộc phát, quyết định chạy đi tìm Tiểu báo thù. Nhưng vì hắn ta quá hèn yếu nên hắn không thể thành công.

Có thể những chuyện này viết khá là hàm súc rồi, dù sao cũng chỉ là truyện ngắn không thể triển khai quá nhiều được, ấy vậy phần cuối còn hơi nhanh.

Cũng không phải là nói rằng tất cả mọi người đều đáng chết, cũng không phải là nói Tiểu vô tội. Mỗi người sau này đều sẽ chết, chẳng qua khác nhau chỉ là sớm hay muộn thôi. Tiểu ở thân phận như vậy, thì nhất định anh không thể chết già. Nhưng đây chỉ là một tiểu thuyết, là một chuyện xưa nho nhỏ, để cho nó được hạnh phúc ở một thời điểm nào đó thì có sao:)

Tóm lại một câu, «Trung Thành Và Tình Yêu» kết thúc rồi, không có phiên ngoại. Từ nay tôi sẽ hoàn toàn cáo biệt với câu chuyện ngắn này....Phát tay cúi chào các con, bắt đầu cuộc sống với tình yêu của mình đi.

Cúi người chào, đi ra.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-thanh-va-tinh-yeu>*